

Poštni Glasnik

Glasilo Obl. organizacije pošt., telegr. in telef. uslužbencev v Ljubljani.

Letnik IX.

V Ljubljani, dne 11. julija 1929.

20. in 21. številka.

Proglas Saveza za II. poštni kongres.

Vsemu poštno-telegrafsko-telefonskemu organiziranemu osebju kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev!

Nova doba kulturnega življenja in velikega napredka, ki je nastopila na vseh poljih socialnega življenja, imperativno zahteva od vseh družabnih razredov in njihovih vrst, da vneso v državno socialno življenje mnogo več truda in dela, več požrtvovalnosti in morale na vseh poljih ljudske aktivnosti. Tudi je sveta dolžnost vseh društvenih činiteljev, kateri žele dobro naši državi in družbi, da delajo vse ono, kar bo koristno ne samo za naše nacionalne naloge, ki jih moramo doseči, ampak tudi za napredek socialne pravičnosti, katero je treba neizbežno ustvariti.

P. t. t. osebje, od nekdanj zvest tolmač in nosilec naših nacionalnih teženj, z mnogo volje, navdušenja in vztrajnosti, je vršilo svojo veliko nacionalno, kulturno, ekonomsko, strokovno in prosvetno poslanstvo v naši državi. Ono je vsekdar znalo in hotelo žrtvovati svoje osebne in razredne koristi splošnim in državnim interesom ter vedno pripomogi do realizacije idej, ki so velike važnosti za državni, strokovni in socialni napredek.

Celokupno osebje p. t. t. stroke, ne glede na kategorije, prežeto s čustvi nacionalizma, ni bilo samo eden od najvažnejših faktorjev in činiteljev v naši državi, ampak je izpolnjevalo do skrupuloznosti najvestneje pogoje za državni strokovni in socialni napredek. Ono je prav za prav oni stalni organski spoj in duhovna vez za ostvarenje nacionalnih, profesionalnih in ekonomskih interesov posameznikov in države.

Spoj in vez, po kateri se imajo ustvariti poleg ostalega tudi velike ideje in načela socialne pravičnosti.

Tako razumevajoč svojo visoko profesionalno in državno misijo, so je osebje p. t. t. stroke v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev udružilo v trenutku ujedinjenja našega idealnega naroda v močno organizacijo »Savez p. t. t. uslužbencev«, ki šteje danes preko 8000 članov.

Osnovne ideje, ki si jih je stavil Savez p. t. t. uslužbencev za cilj, so:

1. stalno in energično delovanje na čuvanju državnega edinstva našega troimenega naroda, kateri je po več stoletnem suženjstvu, podložnosti, nezaslišanih trpljenjih in ogromnih dragocenih žrtvah sezidal sebi na kosteh svojih sinov to lep in veliko domovino;

2. ekonomsko poboljšanje, moralno dviganje, strokovno in kulturno izpopolnjevanje osebja;

3. korenite reforme p. t. t. stroke po vzgledu na sodobne in napredne države — vse v duhu zahtev novega časa in stvarnih državnih in društvenih potreb.

Za oživitvorenje postavljenega cilja Savez, kateri s svojim delom in postopkom dokazano resnično ljubi, varuje, brani in podpira svoje člane in celokupno p. t. t. osebje, ga poziva, da pride v čim največjem številu na

enajsti kongres,

kateri se bo vršil na dan 13. in 14. julija 1929 v Ljubljani s sledečim dnevnim redom:

1. Volitev predsednika kongresa, treh tajnikov, treh overovateljev zapisnika in treh števecv glasov.
2. Poročilo upravnega odbora.
3. Poročilo o stanju blagajne.
4. Poročilo nadzornega odbora.
5. Referati oblastnih organizacij in pododborov.
6. Referat o posebnem zakonu za p. t. t. stroko in o strokovni poštno-telegr.-mehaniško-tehniški šoli.
7. Referat za izdelavo higienskih zgradb za p. t. t. ustanove in stanovanj v centrih naše države za p. t. t. osebje.
8. Referat o obveznem članstvu vsega p. t. t. osebja v bolniško - posmrtnem fondu, s stalno državno subvencijo in kontrolo.
9. Referat o komercializaciji pošt, telegrafov, telefonov in radiotelegrafov.
10. Referat o članstvu Saveza v mednarodni poštini zajednici in v Glavnem savezu drž. uslužbencev v Beogradu.
11. Referat o Saveznem almanahu.
12. Volitve upravnega in nadzornega odbora.
13. Predlogi in vprašanja.

Naša oblastna p. t. t. organizacija v Ljubljani održava istočasno svojo deseto glavno letno skupščino in svečano proslavi desetletnico svojega obstoja v društvu celokupnega osebja in delegatom našega enajstega kongresa.

Za udeležence kongresa in skupščine je naša oblastna organizacija v Ljubljani preskrbela stanovanje, prehrano in izlet na blejsko in bohinjsko jezero. Za vse to se morajo delegatje prijaviti kongresni pisarni ljubljanske organizacije v Delavski zbornici, kjer naj položi vsak delegat 200 dinarjev.

Vsi tovariši in tovarišice, ki se žele udeležiti kongresa in slavnostne skupščine, naj se takoj prijavijo ljubljanski in svoji oblastni organizaciji, kakor tudi Savezu zaradi ureditve prenočišča in prehrane.

Gospod gradbeni minister je s svojim odlokom šte. 35.002 od 30. junija t. l. odobril osebju v to svrhu šestdnevno odsotstvo.

V Beogradu, dne 1. julija 1929.

Tajnik:

Lj. M. Petrović s. r.

Predsednik Saveza:

Toma S. Jovanović s. r.

Delegatje, funkcionarji in člani organizacije, ki ste prišli od vseh strani naše drage skupne domovine, iskreno pozdravljeni! Poseben naš pozdrav veljaj našemu renadomestljivemu voditelja in prvemu poštarju Tomi Jovanoviću, kakor vsej upravi Saveza! Iskreno pozdravljeni voditelji in delegatje

posameznih obl. organizacij in pododborov, zlasti oni, s katerimi smo v stalni zvezi!

Dobrodošli v beli Ljubljani! Dobrodošli zlasti oni tovariši in tovarišice, ki stopijo to pot prvič na divna, sveta slovenska tla! Dobrodošli in pozdravljeni!

Vabilo na X. jubilejno redno letno glavno skupščino

Oblastne organizacije poštних, telegrafskih in telefonskih uslužbencev v Ljubljani,

ki se bo vršila v nedeljo, dne **14. julija 1929 ob 14. uri** v dvorani Delavske zbornice na Miklošičevi cesti v Ljubljani.

DNEVNI RED:

1. Overovljenje pooblastil.
2. Čitanje zapisnika lanske glavne skupščine.
3. Poročilo predsednika.
4. Poročilo tajnika.
5. Poročilo blagajnika.
6. Poročilo nadzorne komisije in razrešnica.
7. Določitev članarine za posl. leto 1929/30.
8. Volitve predsedstva, odbora in nadzorne komisije.
9. Predlogi in vprašanja.
10. Proslava desetletnice.

Pooblastila bo sprejemal verifikacijski odsek na dan glavne skupščine v zborovalni dvorani od 14. do 1/2 15. ure. Samostojni predlogi se morajo vložiti najmanj 8 dni prej OPO. Če ob napovedanem času skupščina ne bo sklepna, se otvori ob 1/2 15. uri ne glede na število navzočih.

Odbor.

Prireditve v kongresnih dneh.

Enajsti kongres Saveza ptt. uslužbencev se bo vršil letos v Ljubljani. To bo prvi poštni kongres na slovenskih tleh. Zato je Obl. organizacija ptt. uslužbencev v Ljubljani združila to redko svečanost s svojo jubilejno glavno skupščino in proslavo desetletnice svojega obstoja.

Na to slavlje poštne misli in stanovske zavesti pridejo delegatje z vseh strani naše kraljevine. V prvi vrsti uprava Saveza s svojim prezasluznim predsednikom g. Tomom Jovanovićem. Dalje predsedniki in delegatje bratskih obl. organizacij iz Zagreba, Splita, Novega Sada, Skoplja in Sarajeva. Končno pa pridejo na kongres tudi ostali tovariši in tovarišice iz raznih krajev naše prostrane države, ki so že dosti čuli o delovanju naše organizacije in o zavednosti našega članstva, pa se hočejo ob tej priliki osebno prepričati o organizacijskem razumevanju slovenskih poštarjev.

Zato mora biti udeležba na letošnjem kongresu in glavni skupščini od strani našega članstva rekordna, da dobe zunanji delegatje, pa tudi javnost, čim najboljši vtis o stanovski zavednosti naših tovarišev in tovarišic. V nedeljo 14. julija mora priti na kongres kolikor mogoče mnogo poverjenikov in članov OPO z dežele ter vse ljubljansko članstvo.

I. Spored prireditve v dneh 13., 14. in 15. julija je sledeči:

1. V soboto dne 13. julija ob 8.24 dopoldne sprejem zunanjih delegatov na postaji; kolikor bi bližnji (Zagrebčani) ne prišli s tem brzovlakom, pridejo z osebnim vlakom ob 10.02.

2. Takoj po dohodu beograjskega brzovlaka priglašanje delegatov za skupno prehrano in prenočišče ter za izlet na Bled. Priglašja se v kongresni pisarni v palači Delavske zbornice.

3. Ob 9. uri dopoldne dojučnik v hotelu Miklič v Kolodvorski ulici; istotam kosilo in večerja.

4. Ob 16. uri predkonferenca v Delavski zbornici. Predkonference se udeležijo zunanji delegatje, od naše organizacije pa odbor in poverjeniki OPO.

5. V nedeljo dne 14. julija ob 8. uri otvoritev kongresa, poročila in referati po dnevnem redu (glej proglas na prvi strani). Ob 12. uri se zborovanje prekine. Kosilo pri Mikliču.

6. Ob 14. uri glavna skupščina OPO z dnevnim redom, ki je objavljen v razglasu na tej strani. Ker moramo pustiti čas in glavni poudarek kongresu, se bo vršila naša glavna skupščina po čim najbolj skrajšanem postopku, tako da utegne biti kmalu po 16. uri končana.

7. Takoj po končani glavni skupščini se začne na istem mestu z nadaljevanjem kongresa, ki bo po naši sodbi zaključen po 19. uri.

8. Ob 1/2 21. uri banket (slavnostna večerja) na čast funkcionarjem in delegatom. Kje bo banket, bo razglašeno na kongresb. Na banketu bo igrala godba.

9. V ponedeljek dne 15. julija izlet skozi Vintgar na Bled; ob 6.52 zjutraj odhod iz Ljubljane glavni kolodvor. Prihod na Jesenice ob 9.15, v kolodvorski restavraciji skupni mesni zajutrek. Odhod z Jesenic ob 9.45 z vlakom do Dobrave, kamor dospemo ob 9.53, odtod peš skozi Vintgar na Bled.

10. Opoldne skupno kosilo na Bledu v hotelu Triglav, po kosilu voznja s čolni po jezeru in kopanje. Ob 17. uri se zberemo pred pošto, odkoder se odpeljemo z avtobusi v Lesce. V kolodvorski restavraciji v Lescah južina, ob 18.39 pa odhod z brzovlakom v Ljubljano (19.38), kjer je razhod.

II. Za ljubljansko članstvo OPO veljajo sledeča določila:

1. Takoj naj se prijavijo v društveni pisarni tovariši, ki bi mogli in hoteli fungirati kot reditelji na postaji in v kongresni pisarni.

2. Službe prosti odborniki in poverjeniki naj se udeležijo sprejema gostov dne 13. julija ob 8.24 na glavnem kolodvoru in predkonference v dvorani Delavske zbornice.

3. Vse službe prosto članstvo se mora udeležiti kongresa v Delavski zbornici v nedeljo dopoldne in popoldne. Kdor ima dopol-

dne službo, naj pride samo popoldne, kdor pa ima popoldne službo, naj pride dopoldne na kongres.

4. Članstvo, ki se bo udeležilo kongresa, se vabi, da pride zvečer ob 20. uri na banket v Union. Kdor bi se hotel udeležiti slavnostne večerje, se mora prijaviti najkasneje do petka 12. t. m. opoldne v društveni pisarni Pred Prulami 1 in plačati polovično ceno za banket, t. j. 30 Din. Svoji naših članov, ki bi prišli z njimi na banket, bi morali plačati celotno ceno 60 Din! Na samo prireditve brez večerje pa pride lahko vsak naš član, ki se je udeležil kongresa, brezplačno.

5. Izleta na Bled se lahko udeleži vsak naš član, ki se prijavi najkasneje do sobote 13. julija do 16. ure v društveni in kongresni pisarni, kjer položi 80 Din v gotovini, za kar ima vse ugodnosti iz I. poglavja, točki 9. in 10.

III. Za izvenljubljsko članstvo naše organizacije veljajo naslednja določila:

1. Kdor more, naj pride že v soboto v Ljubljano; zlasti poverjeniki večjih pošt, pri katerih je vsaj 10 naših članov, naj bi prisostvovali predkonferenci.

2. V nedeljo naj skušajo priti poverjeniki in službe prosti člani že z zjutranjimi vlaki v Ljubljano, da bodo prisostvovali otvoritvi kongresa in glavnim referatom uprave Saveza.

3. Popoldne na glavno skupščino OPO in na nadaljevanje kongresa naj pridejo vsi ostali podeželski člani. Zlasti ne sme nihče manjkati od pošt, ki leže ob železnici do 50 km daleč od Ljubljane.

4. Po možnosti naj članstvo ne odide že z zgodnjimi večernimi vlaki, da bo moglo ostati na zborovanju do sprejema resolucije in do zaključka kongresa, ki bo trajal predvidoma najmanj do 19. ure, in da se bo lahko udeležilo banketa.

5. Vabijo se tudi na izlet za Bled, za kar velja vse ono, kakor v poglavju II., točka 5.

6. Kdor pride že v soboto in reflektira na skupno prehrano in prenočišče v soboto in nedeljo, naj se prijavi najkasneje do petka opoldne in se obveže, da plača odpadajoči znesek. Ta bo znašal za prireditve v vseh 3 dneh (torej z Bledom vred) do 200 Din, za nedeljo in ponedeljek okrog 120 Din, za samo nedeljo (ves dan) okrog 30 Din, za sam ponedeljek okrog 80 Din. V prijavi je treba točno navesti, na katere ugodnosti reflektira. Točni zneski se bodo povedali ustno.

7. Kdor ne reflektira na skupno prehrano in prenočišče, ali pa kdor pride šele v nedeljo popoldne in ostane samo na banketu, mora samo prijaviti do petka svojo udeležbo na banketu, plačati mu pa ne bo treba nič, ker je banket za izvenljubljsko članstvo brezplačen. Za eventualne svoje-nečlane bi se morala plačati celotna cena za banket 60 Din od osebe.

8. Četrtnska voznja najbrž ne bo dovoljena, vendar za prvi poštni kongres, ki ga najmanj 10 let zopet ne bo v Ljubljani, lahko utрпи vsak poštar par desetakov, saj bodo morali naši tovariši iz oddaljenejših pokrajin potrošiti več stotakov, da pridejo v Ljubljano manifestirati svojo stanovsko zavednost. Zaradi silnih izdatkov — vsi stroški prireditve gredo na račun naše organizacije — ne more OPO povrniti podeželskim članom voznine. Samo tistim članom, ki nimajo pravice do polovične voznje pa so morali izdati za vlak več ko 30 Din, in pa onim poverjenikom, pri katerih poštah je vsaj 10 članov, bo OPO na zahtevo povrnila polovico voznine. Sicer pa bo izdatek za vsakogar malenkosten. Izdatke sub 6. bi OPO eventualno tudi kreditirala do 1. avgusta 1929.

Vsi pa naj pomnijo, da se bodo prireditve: predkonferenca, kongres in glavna skupščina vršile v Delavski zbornici na Miklošičevi cesti, čisto blizu glavnega kolodvora.

Vsi na proslavo desetletnice naše organizacije!

Jožko Jakše:

Historiat ljubljanske OPO.

Sodim, da je moja naloga kot točasnega predsednika Oblastne organizacije ptt. uslužbencev v Ljubljani, za deseletnico naše organizacije orisati po datumih, vzetih iz zapisnikov odborovih sej in glavnih skupščin naše organizacije, vse glavne momente po-

Jožko Jakše,
predsednik OPO Ljubljana.

stanka, razvoja, napredka in bojov prejšnje Zveze oziroma sedanje OPO od današnjega dne. Ti datumi in naštevaje posameznih dogodkov izgledajo na prvi pogled suhoparni, v resnici pa so zanimivi in treba, da jih pozna vsak, kdor se zanima za našo organizacijo. Iz njih bomo spoznali napake, ki so jih delali naši predniki, in dobre misli, ki so se pojavile že pred leti, pa se šele nedavno uresničile ali pa še danes čakajo rešitve.

Éto, kaj pravijo zapisniki izza 10 let:

16. maja 1919. Na pobudo nadpoštarija v Črnomlju tov. Jožeta Otoničarja, kot predsednika pripravljalnega odbora za ustanovitev skupne organizacije slovenskih poštarjev, se ustanovi v Ljubljani »Zveza poštarnih organizacij za Slovenijo«. Za predsednika se izvoli tov. Karel Urbančič. Zvezo tvori šest društev ozir. osem skupin.

27. maja 1919 pride že do sodelovanja s hrvatskimi tovariši. Na sejo pride predsednik zagrebške ptt. organizacije tov. Serbedžija, ki predira za edinstveno organizacijo. Tov. Serbedžija je kesneje še večkrat gost našega odbora in vzdržuje bratsko vez med slovenskimi in hrvatskimi poštarji, koja vez ne samo, da je ostala do danes, nego se je še učvrstila.

11. junija 1919. Društvo jugoslovanskih poštarnih uslužbencev v Mariboru zahteva, da naj se vsa poštarna društva v Sloveniji razpuste in da naj se osnuje enotna organizacija. Zveza ta predlog odkloni.

23. oktobra 1919 stavi podpredsednik Zveze in predsednik »Društva poštarnih uradnikov in uradnic« tov. Ivan Ulepč prvič zahtevo, da se pragmatizira vse dotodaj nepragmatizirano osebje! To zahtevo ponavlja z vso znano odločnostjo in vztrajnostjo malone na vsaki seji — do zmage.

1. maja 1920. Odbornik Tomo Vidmar predlaga: Vsak, kdor brez vzroka in dokazov ter v slabem namenu kritizira delovanje na-

še Zveze, se izključi iz vsake poštne organizacije. — Soglasno sprejeto.

1. januarja 1921 izide prva številka »Poštnega glasnika«.

12. marca 1921. Pojavi se prošnja iz province, da naj bi prirejela Zveza podeželske sestanke. Odbor ta predlog zavrne, češ da ima Zveza itak svoje glasilo.

4. aprila 1921. Druga glavna skupščina Zveze. Na tej pade prvič beseda »Poštni dom«. Blagajničarka tov. Karla Modic nagrado 750 Din (3000 kron) odkloni in jo podari kot prvi kamen za poštni dom.

3. julija 1921 izlet hrvatskih tovarišev kot gostov Zveze v Ljubljano in na Bled.

13. decembra 1921 stavi zastopnik Društva pošt. uradnikov zahtevo, da se reorganizira Zveza v smislu močne, enotne organizacije. Proti takojšnji reorganizaciji so vsa druga društva.

4. januarja 1922 se ustanovi stavbni odsek za zgradbo poštnega doma.

5. marca 1922 se vrši tretja glavna skupščina Zveze.

26. oktobra 1922 boji za novi uradniški zakon.

10. maja 1923 četrta glavna skupščina Zveze. Za I. tajnika se izvoli tovariš Jožko Jakše.

17. maja 1923 izstopita iz Zveze maturantsko društvo in društvo računskih poštarnih uradnikov.

11. septembra 1923 izjavi tov. Otoničar, da izstopi iz odborov vseh društev.

10. maja 1924 pade na seji Zveze prvokrat beseda »oblastna organizacija«. Tov. Jakše predlaga, da se Zveza reorganizira in prevzame to ime.

16. avgusta 1924 se vrnete v Zvezo društvu maturantov in računarjev.

17. avgusta 1924 peta glavna skupščina Zveze. Za I. tajnika se izvoli tovariš Jožko Čampa.

19. februarja 1925 se že pojavi na seji zahteva po reviziji uradniškega zakona.

17. maja 1925 šesta glavna skupščina Zveze. Za predsednika se izvoli tov. Jožko Jakše, dotodanji predsednik Karel Urbančič se pa imenuje častnim predsednikom.

12. junija 1925 izstopi maturantsko društvo pošt. uradnikov zopet iz Zveze.

3. julija 1925 se črta društvo računskih uradnikov, ker se je razšlo.

1. decembra 1925 se preseli Zveza v lastno pisarno na Stari trg številka 3.

2. maja 1926 sedma glavna skupščina Zveze. Velika manifestacija ob navzočnosti predsednika Saveza in predsednikov obl. organizacij iz Zagreba, Splita in Novega Sada sprejme v načelu reorganizacijo Zveze v Oblastno organizacijo ptt. uslužbencev.

17. junija 1926 smrt ustanovitelja naše organizacije Jožeta Otoničarja.

10. oktobra 1926 ustanovni občni zbor za družo »Poštni dom«.

21. novembra 1926 izredni občni zbor, na katerem se sprejmejo nova pravila, s katerimi se definitivno likvidira stara Zveza in ustanovi obl. organizacija s samo direktnim članstvom.

10. aprila 1927 osma glavna skupščina OPO, na kateri se sklene obvezna naročnina na »Poštni glasnik«.

15. julija 1927 založi in izda OPO knjižico »Ljubljanska pošta«, ki jo je spisal gosp. Fran Šemrov.

20. septembra 1927 koalicija z udruženjem jugoslov. učiteljstva in z zvezo finančne kontrole.

1. januarja 1928 začne »Poštni glasnik« izhajati po trikrat na mesec.

20. in 21. januarja 1928 v Zagrebu anketa o novem pravilniku za pogodbene pošte.

15. marca 1928 pričetek bojov za edinstveno organizacijo in proti njej.

15. aprila 1928 deveta glavna skupščina OPO, na kateri se izvrši popolni prelom s preteklostjo in se osnuje edinstvena organizacija brez društev. Eksodus večine nižjih uslužbencev.

13. maja 1928 začne OPO ustanavljati pododbore, katerih ustanovitev pa oblast kesneje ni odobrila.

1. avgusta 1928 se včlani poštna organizacija v SHS v mednarodno poštno organizacijo (I. P. T. T.).

23. septembra 1928 velik manifestacijski tabor OPO v Žalcu.

3. novembra 1928 začetek pregovorov z disidenti OPO. Uspeh negativen.

18. decembra 1928 se sprejme osnutek za izvedbo brzojavnih tekem v Sloveniji.

13. januarja 1929 konferenca odborov zagrebške in ljubljanske OPO v Sevnici.

22. in 23. aprila 1929 mednarodni poštni kongres na Dunaju, na katerem zastopa Jugoslavijo predsednik naše OPO.

16. maja 1929 slavnostna seja OPO za 10-letnico obstoja organizacije.

14. julija 1929 deseta, jubilejna glavna skupščina OPO, proslava desetletnice in poštni kongres v Ljubljani.

To so le majhni drobci o najvažnejših dogodkih v naši stanovsko - strokovni organizaciji izza zadnjih 10 let. Podrobnega dela, ki je nakupičeno v sejh in zapisnikih, dopisih, spomenicah in resolucijah, ni mogoče preceiniti. Vršilo se je v teh 10 letih do 200 sej, 20 sestankov, 10 občnih zborov ter natisnilo 210 številok »Poštnega glasnika«.

Mnogo truda, mnogo uspehov, pa še več razočaranja, mnogo veselih pa še več bridkih ur, mnogo priznanja, pa še več nehvaležnosti, mnogo ljubezni, pa še več sovražtva — so želi voditelji in delavci naše organizacije skozi teh 10 let. Hudi valovi so butali ob njo, marsikdo jo je podminiral, pa oblastna organizacija stoji in kljubuje. Marsikdo je že omahnil, ona pa je ostala in ostane!

Srečko Radman:

Ljubljanskoj OPO u album.

Pozvan od bratske ljubljanske organizacije, da napišem nekoliko redaka za ovaj

Srečko Radman,
predsednik OPO Split.

svečani broj uvaženog »Poštnog Glasnika«, moram spomenuti, da je odaziv na taj drugarski poziv skopčan sa više ne lakih okol-

nosti. Nu drugarska ljubav i poštovanje, koja me veže uz bratsku slovenačku organizaciju i simpatija prema »Poštnem Glasniku«, tim dvjema u svakom pogledu najboljim i najvažnijim ustanovama u našem organizacijskom životu, jače su od svake pa i najteže okolnosti.

Jedna izmedju ostalih okolnosti jeste ta, o čemu da pišem? Jer kao redoviti pratilac svih rubrika »Poštnog Glasnika« teško mi nači, što nije prošlo kroz stupce ovoga lista. Malo je dakle ostalo toga da izaberem, što na ovom mjestu nije raspravljeno, o čemu nije bilo govora i što nije pretreseno.

Svečana oprema ovoga broja našeg odličnog glasila, koja je namijenjena proslavi desetgodišnjice uspješnog rada i postojanja bratske slovenačke organizacije, a kojoj se slavi najvećim drugarskim ushićenjem i bratskom ljubavju pridružuje cijelokupno članstvo splitske organizacije i pred čijim radom i napretkom mora da uzmaknu i naši neprijatelji, ne dopušta mi, da oduzimam mnogo prostora i da se upuštam u nova pitanja i rasprave.

Ali deset godina rada i postojanja ove organizacije daje mi jedno pravo, da baš na ovom mjestu i ovom prigodom učinim jednu napomenu.

Je li članstvo naših organizacija na ovaj svečani dan, koji uokviruje deset godina rada i postojanja naših organizacija, svijesno svih napora, muke i žrtava, koji su uloženi u tom periodu vremena, da se postignu svi oni uspjesi i da se očuvaju interesi svakog pojedinog službenika?

Ja imam smionosti, da na to odgovorim i kažem: **nije!**

Činjenica, da se još i danas nakon deset godina teškog i napornog rada, nakon svih momenata, u kojima je organizacija igrala važnu ulogu i nakon toliko pozitivnih uspjeha, koje je postigla svojim radom, funkcioneri organizacije trude na sve moguće načine, da privuču sve ptt. službenike u članstvo organizacije i da ih uvjere o potrebi postojanja iste, dokazuje potpunu odsutnost svake svijesti za uložene napore i nastojanja organizacije na dobro struke i osoblja.

Imajuć strogo pred očima svečani momenat, u kojemu činim ovu napomenu, molim, da mi se ne zamjeri, što sam u ove retke ubacio ovako grubu ali nažalost tačnu i gorcu konstataciju, iz koje rezultira samo moja iskrena želja, da svaki ptt. službenik dodje do spoznanja, da bez ikakvog poziva, bez ikakvog uvjeravanja bilo s koje strane, treba da bude član naše organizacije.

Jer i kad ne bi bilo više ni jednog momenta, u kojemu organizacija ima da igra važnu ulogu, onda ostaje još ne samo jedan, nego stotinu razloga zbog kojih svaki ptt. službenik treba da bude član svoje organizacije.

I ako ni jednoj drugoj, a ono će sigurno najboljoj od svih naših organizacija, bratskoj ljubljanskoj organizaciji uspjeti, u koliko još nije, da bez izuzetka okupi u svoje članstvo sve slovenačke družice i drugove, što joj ja vazda, a posebno ovom prilikom od srca želim.

Dragim pa slovenačkim družicama i drugovima na ovaj današnji dan iskreno čestitam, što prednjače svima nama u dizanju organizacijske misli i shvaćanju organizacijskih dužnosti i tim izdašno pomažu vodstvo svoje organizacije u njegovom teškom i samoprijegornom radu. I zaista mogu biti ponosni, što takovo shvaćanje organizacijske ideje nije dalo samo korisne rezultate članstvu ljubljanske organizacije, nego nalazi na opće priznanje našeg poštanskog svijeta i dava jamstvo bolje budućnosti svih ptt. službenika.

Karel Urbančič:

Ob desetletnici.

»Ne samo, kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan!«

Vabilu urednika »Poštnega glasnika«, da napišem kot prvi predsednik »Zveze poštne organizacij«, sedaj »Obl. organizacije p. t. t. uslužbencev«, ob njeni desetletnici nekaj vrstic, se rade volje odzovem. Saj človek rad govori o stvari, ki mu je pri sreči in kateri je posvetil vse svoje moči skozi polnih 6 let.

Takoj po prevratu smo uvideli poštarji, da nam je treba močne, skupne organizacije vseh poštne nameščencev v Sloveniji, da bi v bratski slogi čim uspešneje vodili borbo za naše interese in pravice, ki nam gredo v težki in odgovorni službi.

Dolgo so trajala posvetovanja z zastopniki vseh kategorij poštne nameščencev, preden smo se zedinili, da se strnemo v skupno

Karel Urbančič,

prvi in častni predsednik Zveze pošt. organizacij.

organizacijo, to je v »Zvezo poštne organizacij za Slovenijo«. Ustanovni občni zbor je bil določen za dan 16. maja 1919 ob 20. uri v dvorani pismonoš na glavni pošti v Ljubljani, na katerem sem bil izvoljen za predsednika v veliko moje presenečenje, ker nisem bil niti najmanj na to pripravljen. V tistem trenutku so mi stopile pred oči vse težave in skrbi, ki so zvezane s tem častnim mestom, in sem se že hotel zahvaliti za izkazano mi zaupanje, a hkrati sem pa tudi videl veliko nevarnost, da bi se bil spričo takratnih osebnih nasprotstev razšel zbor brez uspeha. Po kratkem premisleku sem izjavil, da sprejemem težko nalogo.

S tovariši odborniki, katerih je bilo od vsake kategorije po troje v odboru, smo se z mladeniškim ognjem vrgli na delo.

Trd je bil začetek. Občutili smo, kaj se pravi orati celino. Manjkalo nam je vsega. Ni bilo ne denarja ne lokalov, niti najpotrebnejšega inventarja. V veliki bedi nahajajoči se tovariši niso mogli ničesar prispevati, saj so še skromno članarino težko plačevali. Pa se nam je porodila srečna misel. Priredili smo v Tivoliju javno vrtno veselico in pozimi v Unionu veliko plesno zabavo, ki sta se sijajno obnesli. Obe veselici sta po velikem obisku pokazali, koliko simpatije so uživali takrat poštarji pri občinstvu. Lep dobiček obeh veselice nas je rešil najnujnejših skrbi, kako si nabavimo potreben inventar. Z lepimi uspehi smo vršili strokovno organizatorično

delo in pridno intervenirali v Beogradu. Bil sem v Beogradu skoro vsake tri mesece, bodisi sam ali pa s tovariši, in reči moram, da nismo v prvih letih po prevratu napravili nobene poti v Beograd, ki bi bila ostala brez uspeha, ker so v ministruvstvu upoštevali predloge in želje organizacij, posebno pa naše.

Kmalu smo ustanovili prepotrebno glasilo naše organizacije, ki je močno dvignilo našo stanovsko zavest. V svrhu enotnega nastopa in pojačenja naših sil smo stopili v stik z bratskimi organizacijami v drugih pokrajinah, kjer jih pa ni bilo, smo jih pomagali ustanoviti. S ponosom lahko rečem, da je bila naša »Zveza« vodnica in zgled vsem poštanim, pa tudi organizacijam ostalih nameščencev. Celo železničarji so nam takrat priznali, da smo za svojo stroko mnogo več dosegli, kakor pa oni, četudi so imeli na razpolago ostrejšje orožje in številnejšo armado.

Poleg strokovno stanovskih koristi pa je bilo treba skrbeti tudi za olajšanje bede, ki je takrat vladala med nami. Ljudje so bili z družinami goli in bosí. Ustanovili smo čevljarino in krojačnico, ki sta nam za nizko ceno in na obroke dobavljali prepotrebno obutev in obleko. S hvaležnostjo se moram spominjati rajnega direktorja dr. Debelaka, ki naš je pri tem po vseh močeh podpiral. Dovolil nam je, da smo v delavnicah zaposlili nižje tovariše - rokodelce, ki so nam za malo nagrado izdelovali čevlje in obleko. Količko truda, dela in skrbi je bilo z ustanovitvijo delavnic brez potrebnega kapitala, vedo le oni ožji tovariši, ki so sodelovali pri tej dobrodelni akciji.

Ker mi je prostor primerno odmerjen, se žal ne morem spuščati v podrobnosti, da bi popisal vse važnejše epizode in boje, ki sem jih doživel v dolgih šestih letih, ko sem stal na čelu organizacije.

S ponosom in sladko zavestjo se oziram nazaj na to dobo, polno skrbi, dela in borbe, da sem deloval ves čas nesebično in nepristransko samo za skupne naše koristi, nikdar pa ne v svojo korist. Bolelo me je pač takrat in me še danes boli, ko se spominjam zaplotniških podtikanj nekaterih, nikdar zadovoljnih tovarišev, češ, da mi je to častno mesto na vseh koncih in krajih dobro neslo, sicer bi se prav gotovo toliko ne žrtvoval. Nikoli nisem pričakoval priznanja in ne hvaležnosti, a da bom za svoje delo še oblaten, tega se pa nisem nadejal. Tolažilo pa me je sicer žalostno dejstvo, da se je in se še godi vsem predsednikom in vodilnim faktorjem tako kakor meni. Tudi sedaj slišim slične opazke o tem ali onem funkcionarju organizacije. Tovariši, s takimi podtikanji boste zagnusili delovnim in požrtvovalnim tovarišem vse veselje do dela, ki v delu in boju za naše skupne koristi zanemarjajo svoje družine, žrtvujejo za nas čas in denar, žanjejo pa za vso požrtvovalnost samo nehvaležnost.

Ob sklepu teh vrstic pa si ne morem kaj, da ne bi omenil grenkobe, ki me obhaja ob desetletnici naše organizacije. Prepričan sem, da prevzema to čustvo tudi vse one tovariše in tovarišice, ki se zavedajo važnosti močne organizacije. Razdor, ki je nastal v zadnjem času v naši nekdanji tako ugledni matični organizaciji, je tista velika grenka kaplja, ki mi greni ta praznik. Prevzel sem nalogo, da ublažim in pomirim tovariški boj, da bi se do praznika desetletnice zopet združile razdejane naše vrste, žal pa sem uvidel, da še ni prispel tisti ugodni trenutek. Na obeh straneh vlada še nepopustljivost. Ne spuščam se v sodbo, na kateri strani je krivda manjša ali večja, rečem samo: kdor hoče nam in našim zanamcem dobro, ta mora delati na to, da se naše vrste v najkrajšem času zopet strnejo.

To je moja najiskrenejša želja ob desetletnici naše matične organizacije.

Jožko Čampa:

Pogled nazaj — pogled naprej.

Deset let v zgodovini človeštva — kapljica rose v oceanu. Deset let v življenju enega človeka relativno tudi ni mnogo. Toda v duševnem njegovem življenju je deset let lahko vsa vsebina in usoda enega človeka, je lahko osnovna nota, ki daje njegovi duši zvok in barvo in ritem za vso ostalo življenjsko dobo.

Jožko Čampa,
tajnik OPO Ljubljana.

Nimam posebno rad jubilejev. Vse preveč jih je v zgodovini sveta in v življenju ljudi. Zakaj v zgodovini sveta potrjujejo samo staro resnico: nič novega ni pod solncem! V življenju ljudi, v življenju posameznika pa je jubilej neprijeten opomin, da se izteka njegovo življenje, da je na tej točki zamahnila na živo nit njegovega bistva sekira časa in odsekala velik kos njegove najdragocenejše lastnine, ki se ne povrne nikdar, nikdar več.

Jubileji organizacije, ki ni ustvarjena za enega samega človeka, ampak je kolektivna last ljudi, ki so bili, ki so in ki bodo, navdajajo posameznike lahko z različnimi čustvi, kakršni so pač bili individualni odnosi posameznika napram organizaciji, toda iz vidika celote morajo biti jubileji organizacije vedno le mejniki, ki zaznamujejo gibanje, rast, razvoj in polet ali pa nazadovanje, hiranje in propadanje vse dotične skupine, ki je sestavljala organizacijo od njenega postanka pa do razdružitve. Zato je treba smatrati jubileje organizacij samo kot sredstva za merjenje njihovega napredka ali nazadovanja.

Ob prvem desetletnem jubileju naše oblastne organizacije bi bilo treba odgovoriti na vprašanje: ali smo organizacija v polnem obsegu pojma, namena in pomena sodobne socialno - stanovske in strokovne organizacije ali nismo? Kako bi ob svojem prvem jubileju odgovorila na to vprašanje naša organizacija?

Ker je vse na svetu v relativnih odnosih, bi bilo potrebno poprej ugotoviti odnose naše organizacije napram svojemu času in razmeram, v katerih je nastala, živela in doživela svoj jubilej. Natančna analiza ni mogoča, ena pa je le mogoča: napredka ni mogoče zanikati. Res pa je, da naša organizacija še ni dosegla take višine, da bi mogla odgovoriti na gornje vprašanje v pozitivnem

smislu z absolutno točnostjo. Mislim, da ne bo zamere, ne pohujšanja in ne sramote, če to svoje mišljenje javno in odkritosrčno povem. Nobene meditacije ne izpremene tega dejstva. Pomniti je treba, da je organizacija realna zadeva, ki mora računati z realnimi dejstvi.

Prav za prav je po mojem mnenju jubilej — desetletnica naše organizacije — utemeljen bolj po časovnem razdobju kakor po dejanskem njenem razvoju. Kajti to, kar so ustanovili pred 10 leti slovenski poštarji, namreč Zvezo poštarnih organizacij, nima prave skupnosti s sedanjo našo oblastno organizacijo. Idejno so med nekdanjo Zvezo in današnjo organizacijo celo diametralno načelna nasprotstva. Zato je — natančno vzeto — prvi jubilej Obl. organizacije nekoliko preuranjen. Idejna osnova je bila položena današnji naši organizaciji šele pred kakimi petimi leti, formalno in pravno obliko za to bazo pa je dobila šele lani.

Ob pogledu nazaj v prvo desetletje opazimo, da si v prevratni dobi neorientirani slovenski poštarji ustvarjajo stanovske organizacije sledeč instinktivno hotenju, zaščititi dotedanjo socialno pozicijo raznih skupin našega stanu. Te organizacije so nastale bolj iz ljubosumnja med posameznimi skupinami, deloma morda tudi iz neke stanovske tradicije, nego iz socialnih potreb časa. Temelji organizacij so bili prenešeni kratkoma in doslovno iz stare dobe in iz starih razmer v popolnoma nov čas in svet. S tem je bila zagrešena kardinalna pogreška, ki je bila rakana v vsem organizacijskem razvoju stanovskega pokreta slovenskih poštarjev od prevrata pa do danes. Nihče ni upošteval temeljnega zakona, na katerem sloni razvoj družbe: da je vsaka organizacija organska usedlina svojega časa, razmer in potreb. Slovenski poštarji so ob prevratu torej brezmišlno trčili čas in moči z rekonstrukcijo organizacijske tvorbe, ki bi bila morda dobro ustrezala preteklosti, njenim razmeram in potrebam, ni pa imela upravičenosti in življenjske sposobnosti za dobo, ki je nastala pri nas po prevratu. Ta tvorba ni imela postavljenih svojih temeljev v svojo sodobnost, zato je ni bilo organske zveze med njo in novimi razmerami in zahtevami. Hrome ude stanovsko-organizacijskih tvorb so spojili v »Zvezo poštarnih organizacij«, ki — jasno — tudi ni mogla biti drugega, nego posili-bitje ob bergljah, kakor so vse take zveze, ki spajajo v sebi življenja nezmožna, a hkrati tudi po svoji naravi neharmonične ude nasprotujočih si težav in tendenc.

Posledica tega je bila, da je tako Zveza zamudila mnogo ugodnih prilik, ki se več ne povrnejo in ki so nudile nešteto možnosti za splošni socialni podvig našega stanu v prvih poprevratnih letih. Kolikor pa je takih prilik izrabila za posameznike ali pa za posamezne skupine poštarskega stanu, so te pridobitve hitro propadle pozneje, ko so čas in razmere stavile na stanovsko organizacijo več zahtev, nego jim je bila kos zaradi svoje nesodobnosti tedanja Zveza poštarnih organizacij. Sreča ali naključje je hotelo, da je vodila v usodnem času centralno organizacijo jugoslovanskih poštarjev dovolj močna roka, ki je vedela, kaj hoče in kam hoče in ki je poznala svoj čas in na novo nastale razmere ter je spretno izkoristila priliko v dobro ogromne večine našega stanu.

Ti dogodki pa so razgibali duhove tudi v ohromeli Zvezi poštarnih organizacij za Slovenijo. Razgibani duhovi so rodili nasprotstvo in naposled često tudi nerazumljivo in zato neoprostljivo sovražstvo. Zveza poštarnih organizacij je bila takrat večkrat podobna bojišču, na katerem se pobijajo med seboj najhujši nasprotniki, ki nimajo nobene druge skupnosti med sabo, nego zavist, škodoželjnost in sovražstvo. Idilične sloge, spanja in zasanjanosti v zlate čase preteklosti je bilo

konec. S tem je bila zapisana smrti tudi Zveza, njene razvaline pa so bile njiva za setev nove, boljše in časovno prilagodene organizacijske klice.

V tisti dobi se je našlo med nami nebroj ljudi, ki so začeli orati ledino in polagati temelje novi organizaciji. V naglici in kolikor so dopuščale nove razmere, ki so stavljale stanovsko - socialnemu gibanju vedno večje zahteve, je začela pičila peščica ljudi prenavljati organizacijo tvorbo od temelja, pričeneši z vzgojo samega članstva in z ustvarjanjem lastne stanovsko - strokovne socialne ideologije. Bilo je treba dosti napora in žrtev, dosti borbe in marsikdaj samoponižanja, preden so bili doseženi vsaj oni minimalni uspehi, ki so bili potrebni, da je bila lani v osnovi završena organizacijska zgradba tudi v svoji tehnični in pravno formalni strukturi. Pri tem se je izločilo iz nove organizacije vse, kar se ni moglo znajti v času, kar je bilo osebne užaljenosti, kar je računalo v stanovskem pokretu na osebne koristi in kar ni imelo smisla za interese stanu kot celote.

S tem dejstvom in od tega časa dalje smemo šele reči, da imamo slovenski poštarji po pravilnih temeljih izgrajeno stanovsko-strokovno organizacijo. In od tega časa šele bi se morala računati po mojem mnenju življenjska doba naše oblastne organizacije.

Toda, ker smo že pri jubileju in štejejo vso dobo in vse dogodke in ves razvoj našega stanovskega pokreta od prevrata dalje kot nekakšno podlago, iz katere se je šele izkristalizirala idejna zasnova prave organizacije, poglejmo naglo še na naloge, ki čakajo našo organizacijo v prihodnjem desetletju.

Težko je danes delati načrte za bodočnost. Toda pot, ki je pripeljala našo organizacijo do njenega prvega jubileja, bi se nadaljevala od tod dalje — v normalnih razmerah seveda — približno tako-le: Utrditev idejnega razvoja in pravilnosti glede njene notranje in zunanje zasnove pri članstvu z istočasno utrditvijo stanovske zavesti na načelih, ki izvirajo iz te zasnove in po katerih je mogoč socialno pravičen in harmonični napredek in razvoj našega stanu le tedaj, ako gledamo na vse pripadnike naše stroke kot na nerazdružljivo, homogeno celoto. V socialni strukturi našega stanu, pa tudi v značaju naše stroke ne more in ne sme biti nobenih razlik, nobenih privilegijev, nobenih več ali manj vrednih skupin, kadar govorimo o svojem stanu kot o socialno uravnovešeni zajednici, ki mora v interesu svojega stanovskega napredka in v interesu nemotenega razvoja stroke ostati kot nerazdeljiva in organsko harmonična celota. Kot tako celoto moramo zgraditi v okvirju svoje edinstvene stanovsko-strokovne socialne organizacije za svoj stan v prihodnjem desetletju vse institucije, ki so danes potrebne kateremu koli stanu za dosego dovoljnega socialnega položaja v človeški družbi. To so ustanove, ki so žarišče moralne in fizične, gospodarske in kulturne moči in višine kakega stanu. Kajti le tedaj, če bo naš stan v celoti in v vseh pogledih hodil progresivno navzgor in vedno v skladu z razmerami in potrebami časa, bo mogel dati stroki to, kar bo ta zahtevala od njega v dobi tehničnega napredka. Torej ne papirnate takozvane »strokovnjake«, kakršnih smo imeli v preteklosti in jih imamo še danes na pretek in katerih strokovnjaštvo je obstajalo zgolj v poznanju nekaterih pravilnikov in v šablonski birokratičnega poslovanja, nego strokovnjake, ki si bodo prizadevali spraviti naloge naše stroke v sklad z naraščajočimi potrebami današnje dobe in vedno hitrejšega tehničnega razvoja. Tako kakor delajo to naši stanovski tovariši v naprednih državah. Do prihodnjega jubileja morajo biti položeni v stanovsko-socialnem pokretu naše organizacije taki temelji, da bomo vzdr-

žali primerjanje tudi z najmodernejšimi strokovnimi organizacijami v naprednih državah in da bomo lahko govorili o svoji organizaciji kot o pravi zbornici svojega stanu, brez katere ne bo mogla pasti nobena važnejša odločitev v naši stroki.

In končno je moja želja, da bi spoznali pravo pot v smislu te perspektive v bodočnost vsi slovenski poštarji, ker je treba vedeti, da bo tudi v bodoče stalo: časa ni mogoče ustaviti z nobenim užaljenim ali sebičnim ali trmastim separiranjem, pač pa je mogoče s tem zavirati stanovsko-socialni razvoj. Komu v škodo, na to ni težko odgovoriti nikomur.

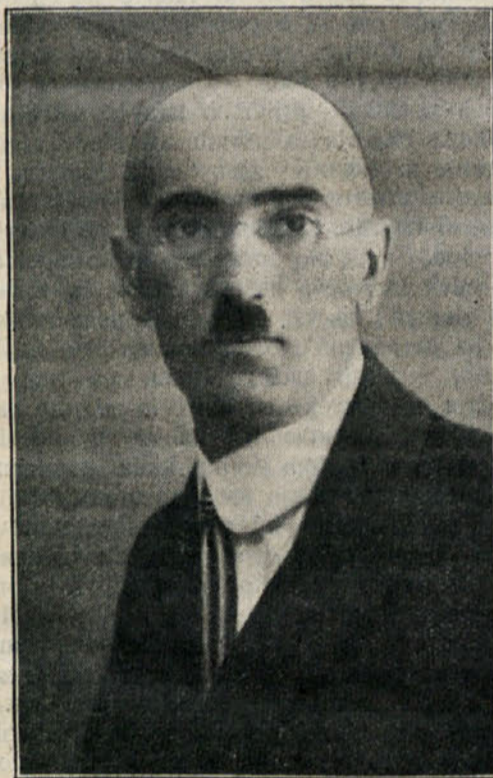
Joja:

Naši veterani.

Mnogo je zaslužnih mož, ki so si stekli nevenljivih zaslug za ustanovitev, razvoj in napredek naše organizacije. Zaslužili bi, da bi jim postavili vsaj v današnji slavnostni številki »Poštnega glasnika« skromen spomenik v znak hvaležnosti naše in naših zamcev. Naj se koj v začetku opravičim: gotovo bom koga izpustil, saj sem rekel, da jih je mnogo, toda te skromne vrstice naj bodo posvečene tovarišem in tovarišicam, ki imajo največ zaslug, pa so odšli med tem časom iz aktivnega službovanja — bodisi poštne, bodisi organizacijskega, — ali pa so že umrli.

Jože Otoničar

se mora vedno imenovati na prvem mestu, dokler bo obstojala naša organizacija. To ime ne sme nikdar umreti, dokler bo živel na zemlji slovenski poštar. Ne samo zato, ker

† Jože Otoničar,
ustanovitelj naše organizacije.

je slučajno bil on ustanovitelj naše organizacije, ampak, ker je bil resnično velik.

Po prevratu so vsi slovenski poštni nameščenci samo prekrstili firmo, na znotraj pa je ostalo vse pri starem. Nemške nazive svojih društev so prevedli na slovenski jezik, v svoji duševnosti pa so ostali še vedno pod avstrijsko krilatico: divide et impera! Deset poštinskih društev je strašilo po Ljubljani, deset odborov je delalo iste ali vsaj podobne stvari, pa nobenemu ljubljanskemu gospodu ni padlo v glavo, da mlatijo prazno slamo in da mora priti, če ne že do skupne organizacije, pa vsaj do sodelovanja.

Priti je moral preprost podeželski poštar — ex oriente lux —, Jože Otoničar iz Črnomlja, ki je z znano odločnostjo in nagli-

co v začetku l. 1919 zbral pripravljani odbor za skupno organizacijo, dne 16. maja 1919 pa tudi faktično ustanovil predhodnico OPO — Zvezo poštinskih organizacij.

Njegova posebnost je bila: vsako stvar zagrabit na pravem mestu, jo hitro izvesti, potem se pa zopet umakniti v ozadje. Od leta 1919 do njegove prerane smrti leta 1926 je bil Otoničar iniciator in glavni tvorec vsake pomembnejše akcije tako v Zvezi kakor v uradniškem društvu, vendar ni hotel nikdar prevzeti nobenega vodilnega mesta v nobeni organizaciji. Kot navaden odbornik je vodil delovanje svoje organizacije. Zvezo je ustanovil, v odbor pa ni šel.

Otoničar je trajna vrzel v naši organizaciji. Njega ni še nihče nadomestil. Njegovi nasveti in bogate izkušnje so neprecenljive. Kolikokrat se zgodi še danes v važnih momentih odločitve, ko neizvestni tipamo okrog za oporo, čuteč, da nam nekaj manjka, in nam splava pogled na njegovo veliko sliko v našem zasilnem poštinem domu ter se zavemo: Otoničar bi moral biti zdajle tu! Pa ga ni in ga ne bo nikdar več: že od 17. junija 1926 leži nepremičen in umirjen na tistem pokopališču v Križah na Gorenjskem.

Slava njegovemu spominu!

Karel Urbančič.

Kot rojen organizacijski človek je prišel tudi on dne 16. maja 1919 v pismonoško dvorano ljubljanske glavne pošte na ustanovni občni zbor Zveze poštinskih organizacij. Niti malo ni mislil, da bo zapustil dvorano kot prvi predsednik skupne organizacije slovenskih poštarijev. On ni hotel, toda Usoda in ranjki Otoničar sta hotela, da je bil prevzel to breme na svoje rame in ga nosil dostojno, potrpežljivo in uspešno do 17. maja 1925, torej ravno 6 let, ko se je prostovoljno umaknil mlajšim močem.

Bil je idealen predsednik, kakršnega ne najdem nikjer: uslužen, prijazen, potrpežljiv, marljiv in dostopen za vsak umesten predlog. Ironija usode je hotela, da so mu metali polena pod noge baš oni tovariši, iz kojih vrst je sam izšel in za katere je največ storil. Pa on je vzlic šibkemu zdravju vse mirno prenašal in krpal, dokler se je dalo. Da se ni dalo trajno krpati, ni bila njegova krivda, marveč krivda naravnega zakona, ki je razsul Avstrijo zaradi množine njenih narodov in je moral razsuti Zvezo zaradi množine njenih društev, ki so jo slabila, mesto da bi jo krepila.

Ime prvega predsednika Zveze tov. Urbančiča bo takisto živelo v zgodovini naše organizacije ne samo zato, ker je bil slučajno njen prvi predsednik, marveč ker ji je dal iz srca vse, kar je bilo v njegovih močeh.

Ivan Ulepič.

Stari kranjski sokol se bo morda namrdnil, ko bo čital svoje ime med veterani OPO, pa on zasluži najmanj tretje mesto v tej zbirki. Današnje članstvo ga premalo pozna in vse premalo ceni. Praviloma pa bi bilo moralo biti ime našega staroste tov. Ulepiča zapisano v srcu slehernega ptt. uradnika — bivšega oficijanta ali poštarija. Nihče namreč nima toliko zaslug, da se je bivše manipulativno uradništvo pragmatiziralo in izenačilo z deželno-knežjimi uradniki, kateremu izenačenju je padla dve leti kesneje kot zrelo jabolko — III. kategorija.

Tov. Ulepič je bil ne samo dolgoletni predsednik uradniškega društva, marveč tudi prvi podpredsednik Zveze — sedanje OPO. Kot predsednik »Društva poštinskih uradnikov in uradnic« se ni na sejah Zveze nič oziral na svojo funkcijo kot njen podpredsednik, marveč je z vso vehemenco in dosledno zastopal interese svojega društva, ki tvori danes gros članstva OPO. Zanimivo je čitati sejne zapisnike iz l. 1920. S pravo gorenjsko trmoglavostjo je prav na vsaki seji zahteval, da se doseže pragmatizacija oficijantskega in poštarskega staleža.

Njegovi naporji so bili kronani z lepim uspehom. Zato smo mu vsi hvaležni in mu ob proslavi desetletnice želimo, da bi preživel še par desetletij svoj zasluženi pokoj v zdravju in današnji svežosti.

Anton Berčon.

Naraščaj ne pozna več tov. Berčona, originalnega dobričine in sobojevnika v prvih dneh naše organizacije. Bil je najvestnejši blagajnik prejšnjega uradniškega društva in odbornik Zveze do svoje upokojitve. Zlasti mu je bil pri srcu »Poštni dom«. Eden od prvih je bil sprožil idejo zgradbe lastnega doma in še danes je njegova srčna želja, da bi doživel dan, ko se bo dvigal v Ljubljani dom slovenskih poštarijev, ki bo žarišče njegove stanovske organizacije.

Tudi mi od srca želimo zaslužnemu tov. Berčonu, da doživi čil in zdrav ta veliki dan!

Karla Modic.

Tudi ona je že v pokoju kot direkcijaska pt. uradnica II/2. Tudi nje današnje članstvo — ženstvo ne pozna, pa je tudi ne doseza. Ona je orala ledino emancipacije in enakopravnosti ženske v poštini službi. In to z velikim uspehom. Saj je zlasti za žensko uradništvo razlika med danes in pred 10 leti velikanska. Kot tajnica uradniškega društva je bila desna roka predsedniku tov. Ulepiču. Uspešno pa se je tudi udeleževala v Zvezi kot njena blagajnica. V tem svojstvu je podarila še l. 1920 vso svojo letno nagrado — takratnih 3000 kron — kot prvi kamen za zgradbo poštne doma. Zato mora biti njeno ime vklesano kot prvo z zlatimi črkami v našem bodočem poštinem domu.

★

Še mnogo je zaslužnih tovarišev in tovarišic, ki so gladili našo pot: Lucijan Kovačič, Josip Kavš, Albin Lichteneker, Jožko Modic, Pavla Čuhar, Romana Vašič, Ivan Rakovec in še mnogo drugih, katerih zaslug ne moremo po zasluženju očrtati. Vseh pa se spominjamo ob desetletnici naše organizacije s toplo hvaležnostjo in priznanjem.

Viktor Treven, predsednik »Poštne doma«:

Poštni dom.

Umevno je, da so strokovne organizacije p. t. uslužbencev v prvih letih po ujedinenju posvetile vse svoje moči izgraditvi in izpopolnitvi svojih stanovskih organizacij, kajti v medvojnem času je stanovska zavest in smisel za strokovne organizacije med uslužbenci močno padla. Organizacije so imele obilo posla in truda, če so hotele zopet ojačiti smisel za stanovsko organizacijo med svojim članstvom in zbrati vse svoje člane pod svoje okrilje. Zato pa je tudi razumljivo, da strokovne organizacije prva leta po preobrtu niso imele časa baviti se z gospodarskimi vprašanji s tisto pažnjo, ki bi jo bilo pričakovati.

Tako je tudi ideja postavitve lastnega doma p. t. uslužbencev začela dozorevati šele leta 1925., dasiravno so jo prinesli naši delegati z raznih kongresov stanovskih organizacij z juga države že mnogo prej. Prednjačil pa je v tem pogledu »Savez p. t. uslužbencev« v Beogradu, ki je bil od vsega početka prvi pobornik te ideje, zavedajoč se, da je le pod lastno streho mogoč pravi razmah tako stanovskih ko gospodarskih ustanov p. t. uslužbencev. Prepozno so se odločile organizacije k temu koraku. Zamudile so najugodnejša leta po prevratu, ko je bilo denarnih sredstev dovolj na razpolago. Vsaj par let prej da bi se bila začela akcija in smelo lahko trdim, da bi stanovske organizacije, ki praznujejo letos desetletnico svojega strokovnega udejstvovanja, proslavile jo, če ne že z otvoritvijo, pa vsaj s polaganjem temeljnega kamna poštne domu.

Tako pa je prišlo do ustanovnega občnega zbora zadruga »Poštni dom« šele v novembru leta 1926. Zadruga si je postavila vzvišen cilj, zbrati sredstva in postaviti vsem p. t. uslužbencem Slovenije lastni dom, ki postani ognjišče organizacijskega delovanja in kulturnega udejstvovanja ter bodi viden spomenik stanovske zavednosti, požrtvovalnosti in marljivosti slovenskih p. t. uslužbencev.

Pričakovati je bilo, da bode tako vzvišen cilj, ki si ga je nadel zadruga, našel med vsem članstvom strokovnih organizacij pravilno razumevanje in splošen odziv. Toda na žalost se to ni zgodilo in kakor drugod se je pokazalo tudi pri tej priliki, da je med p. t. uslužbenci veliko število takih, ki stojijo pri vsaki akciji lepo ob strani in samo željno čakajo na sadove truda zavednih tovarišev. Žalostno je dejstvo, da je navzlic vsem našim dosedanjim apelom še nad polovico p. t. uslužbencev izven zadruga, kakor da bi se njih cela akcija ne tikala, kakor da bi oni ne bili poklicani in dolžni prispevati svoj obolus k spomeniku, ki bo večno pričal o stanovski in kulturni zavednosti njihovih tovarišev. Na to svojo abstinenco pač ne morejo biti ponosni.

Zadruga je tekom dobrih treh let obstanka zbrala pod svojih okriljem od približno 1800 p. t. uslužbencev, ki jih šteje oblastna poštna uprava v Ljubljani, komaj polovico združnikov, ki imajo prijavljenih skupno 2260 deležev po 100 Din, od katerih pa nekateri še niso celotno vplačani, ker se vrši odplačevanje v mesečnih obrokih. Zadržno premoženje znaša danes skupno z rezervnim skladom brez nepremičnin in inventarja okrog 200.000 dinarjev. Ker pa je postajalo vprašanje primerne stavbišča vedno bolj pereče, se je morala zadruga končno odločiti, če ni hotela ostati pred končnim ciljem brez primerne parcele. Tako je letos kupila za bodoči dom stavbišče ob Dunajski cesti v bližini glavnega kolodvora. Parcela leži ob glavni cesti, ki ima bodočnost, leži takorekoč v centru mesta, če ne že sedanjega, pa gotovo bodočega, in je vsestransko primerna glede namestitve tako strokovnih kot gospodarskih ustanov p. t. uslužbencev. Stavbišče predstavlja danes vrednost od najmanj 100.000 Din.

S tem korakom je »Poštnemu domu« zagotovljena ena najlepših točk. Sredstva za nakup parcele je zbrala zadruga večinoma iz daril in prostovoljnih prispevkov požrtvovalnih tovarišev in iz prodaje blokov za sklad doma.

Zadruga si je adaptirala Pred Prulami zasilne prostore, v katerih so našle streho tudi nekatere strokovne organizacije, toda razmah teh ustanov nas sili vedno bolj k zadnjemu koraku — k posavitvi poštnega doma sami. Zadruga namerava tekom leta pustiti izdelati potrebne načrte in proračun. Tako strokovne in gospodarske organizacije kakor člani sami bodo v bližnji bodočnosti pozvani, da izrazijo svoje želje glede teh načrtov. S proračunom bo zadruga dobila končno točen pregled finančne strani te akcije, ki bo predvidoma stala okrog 1 milijona dinarjev.

Treba bo torej pričeti razmišljati, kako financirati ta načrt, kje dobiti potrebna denarna sredstva. Kajti, da se s kapitalom, s katerim danes razpolaga zadruga, ne more spuščati v zidanje, je za vsakogar jasno. Da bi pa zadruga iskala potrebna denarna sredstva v obliki dragih posojil izven članstva, bi bil po mojem mnenju zapisan »Poštni dom« smrti ali pa vsaj neozdravljivi bolezni, na kateri bolehajo večinoma vsi društveni domovi.

Ne preostane torej nič drugega, ali odložiti prepotrebno stavbo za 10 let, da se polagoma zbere prepotrebni kapital, ali pa iskati cenen kredit v lastnih vrstah v obliki investicijskega posojila. Tudi naši hrvatski tovariši, ki se nahajajo v podobnem položaju, se že resno bavijo s tem načrtom.

Nastane pa sedaj vprašanje, kdo naj izvede tako posojilo? Zadruga »Poštni dom«

po mojem mnenju tega načrta ne bi mogla uspešno dovršiti. V to bi bile poklicane v prvi vrsti stanovske organizacije, ki imajo nad svojim članstvom dokaj več vpliva nego zadruga. Saj pa je tudi poštni dom namenjen njim in njihovim članom. Naloga strokovnih organizacij bi bila, da pozove in obveže vse svoje članstvo, da prispeva k akciji, ki bo le njemu samemu v korist. Od njih odločitve bo odvisno, ali pride v doglednem času do postavitve poštnega doma.

Za zgled bi nam morali biti vsekakor in vedno naši tovariši iz južnih krajev države, ki so v boljem razumevanju stvari z visokimi denarnimi žrtvami (mesečno 1 dnevnic) pripomogli, da se danes dvigajo poštni domovi v Beogradu, Skoplju in Novem Sadu ter pričajo o njihovi stanovski zavednosti.

Zato, tovariši in tovarišice, ko praznujemo letos desetletnico strokovnega udejstvovanja, strnimo tesneje vrste okrog »Poštnega doma«. Zavedite se, kaj ste dolžni samim sebi in svojemu stanu. Pristopite vsi brez izjeme vsaj z enim skromnim deležem k zadrugi »Poštni dom«. Naj ne bo p. t. uslužbenca, ki bi ne bil član te vzvišene ustanove, potem nam je uspeh zagotovljen in v kratkem času se bo ponosno dvigal spomenik stanovske in kulturne zavednosti slovenskih p. t. uslužbencev — poštni dom, ki bo nam vsem v ponos, znanostem in javnosti pa v dokaz, da poštne uslužbenci navzlic težkim časom, ki so jih preživljali v borbi za vsakdanji kruh, niso pozabili svoje kulturne misije v ujedineni domovini.

Organizacijsko gibanje

GLAVNA SKUPŠČINA NOVOSADSKE OBL. ORGANIZACIJE.

Naša organizacija, ki vzdržuje najožje stike z drugimi obl. organizacijami, se je udeležila tudi letošnje glavne skupščine bratske organizacije v Novem Sadu. To tem bolj, ker se je vršilo ob isti priliki tudi posvečenje njihovega poštnega doma. Zato je posetil obe prireditvi predsednik OPO, ki se je mudil ravno one dni v Beogradu.

Dopoldne dne 29. junija t. l. se je vršila z veliko slovesnostjo posvetitev poštnega doma. Posvetitev je izvršil sam škof (pravoslavni) z dvema višjima duhovnikoma, navzoči pa so bili: divizijski general, predsednik občine (mestni župan), poštni direktor g. Rupec in drugi odličniki. Od strani organizacije so bili zastopani ožja uprava Saveza iz Beograda s predsednikom g. Tomom Jovanovićem ter predsednika zagrebske in ljubljanske OPO gg. Lalić in Jakše. Po posvetitvi je imel pomemben govor vladika, za njim pa sijajen govor Toma Jovanović.

Popoldne se je vršila glavna skupščina, ki je pokazala razveseljiv napredek novosadske organizacije na vseh poljih. Imajo poleg lastnega doma še svojo menzo, godbo, knjižnico, sportski klub itd. Premoženje v gotovini znaša 36.000 Din. Pri volitvah je bil izvoljen za predsednika Jovan Mišić, za I. podpredsednika Ivan Saketić, za II. podpredsednika neki zvaničnik in za tajnika naš stari prijatelj Mihajlo Matić.

Zvečer se je vršil ob navzočnosti gosp. direktorja in drugih funkcionarjev novosadske oblasti pt. uprave sijajen banket, na katerem je bil naš delegat deležen posebne gostoljubnosti. Skrbimo, da pripravimo tudi mi našim novosadskim tovarišem prijetne ure zdaj ob kongresu v Ljubljani.

Z 22. ODBOROVE SEJE OPO OD 25. JUNIJA 1929.

Na veselico Zveze drž. nam., ki se ima vršiti dne 6. julija v hotelu Tivoli v prid uradniškemu domu, delegira odbor kot oficialnega zastopnika OPO podpredsednika tov. Dularja.

Potovanje predsednika v Beograd. Ker Savez še ni definitivno zaključil, kako bo s kongresom, odpočuje predsednik v Beograd, da se na licu mesta dogovori zaradi kongresa. Istočasno naj pozdravi podpredsednika Saveza Vasilija Boića v novi funkciji šefa personalnega odseka glavne uprave p. t. Nazaj grede obišče predsednik Novi Sad, da prisostvuje glavni skupščini tamošnje OPO.

Nadzorna komisija OPO je pri reviziji blagajne OPO in uprave »Poštnega glasnika« svetovala razne izpremembe, ki se uvedejo deloma z novim poslovnim letom, deloma pa z novim letom.

S 23. ODBOROVE SEJE OPO OD 1. JULIJA 1929.

O situaciji v Beogradu poroča predsednik. Dne 27. junija se je vršila v beograjskem poštnem domu seja uprave Saveza, na kateri so bili navzoči tudi predsedniki obl. organizacij iz Zagreba, Novoga Sada in Ljubljane. Seja je zaključila vse predpriprave za poštne kongres v Ljubljani.

Podpora. Tovarišici I. G. se podeli enkratna podpora v znesku 300 Din.

Kongres. Sprejme se proračun za izvedbo kongresa, glavne skupščine, proslave desetletnice in izleta na Bled v dneh od 13. do 15. julija t. l.

OBVESTILA GOSPODARSKE ZADRUGE.

Naročajte premog v poletnih mesecih.

Trboveljska premogokopna družba nas obvešča, da moramo pričakovati tudi letos — kakor vsako leto — v jesenskih in zimskih mesecih znatno pomanjkanje vagonov, vsled česar bo nastopilo v tem času zopet veliko pomanjkanje premoga. Kakor je članom dobro znano, se je to pomanjkanje posebno občutilo v pretekli zimi, ker železnica ni dostavljala že od sredi avgusta zadostnega števila vagonov, kar je točni odpremi premoga povzročalo velike ovire in je dohajal premog z večtedenskimi zamudami v Ljubljano.

T. P. D. nam vsled tega v interesu članstva priporoča, da krijemo potrebo na premogu za prihodnjo zimo v čim večji meri že pred začetkom jeseni. T. P. D. bo sicer za letošnjo zimo deponirala večje količine premoga, kar pa da ji povzroča znatne stroške, ki znašajo najmanj 20 Din pri toni, poleg tega pa še ni sigurna, ali bo v začetku zime še mogla pravočasno dobavljati premog, ker jo bo predvidno oviralo na tem pomanjkanje vagonov.

Opozarjamo ponovno vse člane, da naj se v lastnem interesu pravočasno preskrbe s premogom za prihodnjo zimo v poletnih mesecih, ker se premog v lepem vremenu vskladišči in velja za ta premog stara cena, dočim bo Trboveljska od 1. septembra, kakor je iz gornjega razvidno, **podražila premog za najmanj 20 Din pri toni**, poleg tega bo slabo vreme in slaba cesta. Člani naj si rajši nabavijo manj drv, ker bomo te imeli stalno vso zimo v zalogi in jih bomo tudi vso zimo razvažali. Že danes pripominjamo, da bo cena drvom nekoliko višja ko lansko leto, vendar bodo kvalitativno zelo dobra, zdrava in suha.

Torej, založite se predvsem v poletnih mesecih s premogom.

Posojila.

Kako nujno potrebna je naša posojilnica, dokazujejo številne prošnje za posojila, ki jih zadruga dnevno prejema od ljubljanskih in tudi podeželskih poštnih nameščencev. V splošnem so to prošnje za hipno odpomoč, v potrebi, ki je nastala zaradi bolezni v družini ali vsled kakih drugih nepredvidenih dogodkov. Mnogim bi ne bilo treba prositi za posojilo, ako bi se poslužili prilike, ki jo nudi naša hranilnica, in mesečno z odtegotvanjem od prejemkov vlagali manjše zneske, tako

da bi imeli za prvo silo vedno nekaj prihranjenega. V informacijo glede izdajanja posojil pa sledeče:

Zadruga izdaja posojila na podlagi posebnega pravilnika. Ta pravilnik lahko vsak reflektant vpogleda v uradnih urah zadruga. Posojilo more dobiti le član zadruga. Kdor torej prosi za posojilo, pa še ni član zadruga, mora pristopiti in plačati delež 100 Din, vpisnino 10 Din in pristojbino za člansko knjižico 3 Din, skupno torej 113 Din, kateri znesek se lahko odtegne od posojila oziroma se posojilo za ta znesek zviša. Nadalje mora postaviti prosilec za posojilo primerno poroštvo. Radi poroštva velja v splošnem sledeče: za stalno nameščene člane (s pravico do pokojnine) je posojilo do 1000 Din poroštva prosto, vendar mora tak posojiljemalec plačati en odstotek posojila v garancijski sklad, iz katerega krije zadruga eventualne izgube. Za posojila preko 1000 Din zahteva zadruga enega, dva ali tri poroke. V vsakem slučaju pa zahteva zadruga zaznambo posojila na službene prejeme. Brez zadostnega poroštva ne prejme nihče posojila. Nestalni uslužbenci morajo imeti pri vsakem posojilu poroštvo. Pri oženjenih prosilcih pa mora zadolžnico podpisati kot porok tudi žena.

Pripominjamo, da članstvo zadruga samo po sebi še ne daje pravice do posojila. Posojila dovoljuje načelstvo na svojih sejah in bi gotovo grešilo proti združni misli, ako bi dovoljevalo posojila ljudem, ki so znani kot zapravljivci, na vse strani zadolženi itd. Posojila mora biti prosilec res potreben. Zato naj vsak prosilec vedno natančno pove, zakaj rabi posojilo. Te prošnje se obravnavajo na sejah strogo zaupno in naj se nihče ne boji, da bi kdo izven načelstva zvedel za kake zaupnosti.

Vse natančnejše informacije dobe člani v pisarni zadruga v uradnih urah.

Obračuni.

Koncem meseca junija smo razposlali vsem članom obračune za preteklo četrtletje

april-junij. Ti obračuni so za zadrugo velika obremenitev, ne samo zato, ker sestavimo in razpošljemo okrog 700 obračunov v enem tednu, ampak tudi zato, ker nam ti obračuni povzročajo velike sitnosti. Večina članov obračunov sploh dobro ne prečita, ampak prihiti razburjeno v združno pisarno, češ: obračun ni pravilen. Kakor vodi zadruga za vsakega člana račun, tako bi moral vsak član voditi svoj račun in si vestno zapisovati vse, kar si je med trimesečjem nabavil in kar je odplačal. Pa bi najmanj 80% reklamacij odpadlo. Najobičajnejša reklamacija pri obračunih je ta, da v obračunu ni vpisan obrok za prihodnji mesec. Ako bi člani premislili, da je obračun konec trimesečja zaključčen, bi si prihranili pot v pisarno. Navadno razpošljemo obračune dva dni pred koncem trimesečja, pa se še vedno pripeti, da pride član zadnji dan v mesecu z obračunom ter zahteva, da se mu vpiše še obrok za prihodnji mesec, ki mu še odtegnjen ni bil. Nadalje je mnogo članov, ki še ne vedo, kaj je imovina in dolg. Najhujše pa je s člani, ki so pozabili eno ali drugo nabavo. Razveseljivo je vsaj to, da vplačili ne pozabljajo. Sicer se sliši precej neverjetno, da bi kdo pozabil v treh mesecih prejem enega ali dveh metrov drv ali enega para čevljev, pa so vendar te vrste reklamacije pri vsakem trimesečju pogoste.

To in ono.

Vsi na kongres in na jubilejno glavno skupščino OPO, ki bo v nedeljo dne 14. julija v delavski zbornici na Miklošičevi cesti v Ljubljani.

Prosimo potrpljenja. Zaradi silnih poslov, ki jih ima predsedstvo OPO s pripravami za kongres, nikakor nismo v stanju, odgovoriti na vse dopise. Prosimo člane, da to upoštevajo in malo potrpe. Intervencije pri upravi so izvršene, pismena sporočila pa dobe po 15. juliju.

Razlik na plači ni treba vračati. Po našem mnenju in po informacijah v Beogradu velja odredba letošnjega finančnega zakona, da ni treba vrniti neupravičeno preveč dobljenih prejemkov, tudi za nazaj. Zato naj se prizadeti pritožijo na državni

svet. Seveda pa si morajo prej izposlovati negativno rešenje gradbenega ministrstva.

Izkaznice »Poštnega doma«. Uprava zadruga »Poštni dom« razpošlje do konca tega meseca vsem članom nove izkaznice. Na izkaznicah so vpisani samo polno vplačani deleži. Za vse naknadno vplačane deleže prosimo člane »Poštnega doma«, da nam izkaznice svoječasno pošljejo v svrhu izpopolnitve. Stare izkaznice se s tem razveljavno. — Načelstvo.

Zamena službe. Kateri uradnik ali uradnica bi zamenjal svoje službeno mesto s tovarišico v Novem mestu? Cenj. ponudbe poslati na uredništvo »Poštnega glasnika« v Ljubljani.

Osebnosti.

Postavljeni za zvančnika 3. skup. dnevnica: Ivka Jakše na ravnateljstvu in Anton Kardinar v Križevcih pri Ljutomeru; za služitelje 1. skup. dnevnica: Matija Znidarič in Anton Pušenjak v Ljutomeru, Franc Pivk v Škofji Loki in Maks Jerab na Ljubljani 2.

Premeščeni: pb. ur. II/2 Franc Klasin iz Račja na Maribor 1, Mara Kuess iz Velike Nedelje v Ormož, Anastazija Bajuk iz Krmelja na Ljubljano 1, Marija Debelak iz Sv. Pavla pri Preboldu v Konjice, Franc Ulčakar iz Semiča v Novo mesto, Ana Eržen iz Hoč v Pragersko, Amalija Kuhelj iz Borovnice v Dolenji Logatec, Ana Veselič iz Kozja v Trbovlje 2, Marija Mesojedec iz Mislinj v Velenje, Ivan Rebernik iz Sv. Petra v Sav. dol. v Celje, Miroslav Drobnič iz Vidma - Dobrepolje na Maribor 1, Ana Rihteršič iz Lukovice na Ljubljano 7, Karel Hribernik iz Studencev pri Mariboru na Maribor 2; pb. ur. II/4 Ivana Krajc iz Gornje Radgone v Zagorje ob Savi in Marija Zor z Ljubljane 1 v Domžale; pb. ur. II/5 Ciril Kiferle z Jesenic - Fužine v Čakovec; konduktor III/3 Josip Pavlin s Ptujске gore na Maribor 2; priprav. III/4 Klara Mehovec z Ljubljane 1 v Čakovec, Mihaela Gačnik z Ljubljane 2 na Maribor 1, Karolina Knol z Ljubljane 5 na Maribor 1, Marija Korošec z Ljubljane 1 v Trzin, Cilka Mežan z Ljubljane 1 na Bled in Pavla Peterman z Ljubljane 1 na Jesenice na Gor.; zvan. 1. skup. Martin Pogorevc z Maribora 2 na Maribor 1, Josip Kappel iz Celja v Rogaško Slatino, Franc Hoinik iz Celja na Maribor 1 in Ivan Jelen iz Celja v Krško; zvan. 2. skup. Josip Lavrenčič iz Krškega v Celje; zvan. 3. skup. Josip Geiser iz Pragerskega na Maribor 2 in Bogomila Primožič iz Domžal na Ljubljano 1; služ. 2. skup. Franc Mak z Maribora 2 v Čakovec in Maks Požanko z Maribora 1 na Maribor 2; dnev. Justin Grošelj z Maribora 1 v Čakovec, Josip Zvegljč z Maribora 2 v Brežice in Anton Toman z Ljubljane 1 v Kranjsko gor.

CIUHA & JESIH, LJUBLJANA

Zaloga vsakovrstnega manufakturnega blaga, zavese, preproge, linoleum, perje, puh, itd.

DOBAVITELJ GOSP. ZADRUGE.

Zaloga pohištva, mizarska in tapetniška delavnica

F. Fajdiga sin,
Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 17

Dobavitelj gospod. zadruga p. t. nameščencev proti nakaznici.

Najcenejše in najboljše vrvarske izdelke in motvoz
28 kupite pri

IVAN N. ADAMIČ
Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 31.
Maribor, Vetrinjska ulica št. 20.
Celje, Kralja Petra cesta št. 33.

Manufakturna veletrgovina FELIRS URBANC, LJUBLJANA

Sv. Petra cesta št. 1

prilagoča svojo veliko zalogo raznovrstnega blaga po nizkih cenah.

*Blago za divane
in otomane
v veliki izbiri*

prilagoča

A. & E. Skabernè
Ljubljana

Tuječ Evgen

LJUBLJANA, Cigaletova ul. št. 1

se priporoča

za prodajo elektrotehn. in tehničnega materiala, žarnic, motorjev, transformatorjev itd.

Dr. France Pavlovčič

specijalist za zobne in ustne bolezni

ordinira vsak dan

od 10.—12. dop.

in od 2.—6. pop.

Ljubljana, Pražakova ulica št. 11/1
(poleg Miklošičeve ceste)

JOSIP OLUP

Ljubljana

21. priporoča svojo

trgovino z manufakturnim blagom in moškimi oblekami

domačega izdelka po najnižjih cenah. Obleke po naročilu se najhitreje in najodličneje izvršujejo.

Dobavitelj gospod. zadr. pošt. nam. proti nakaznici.